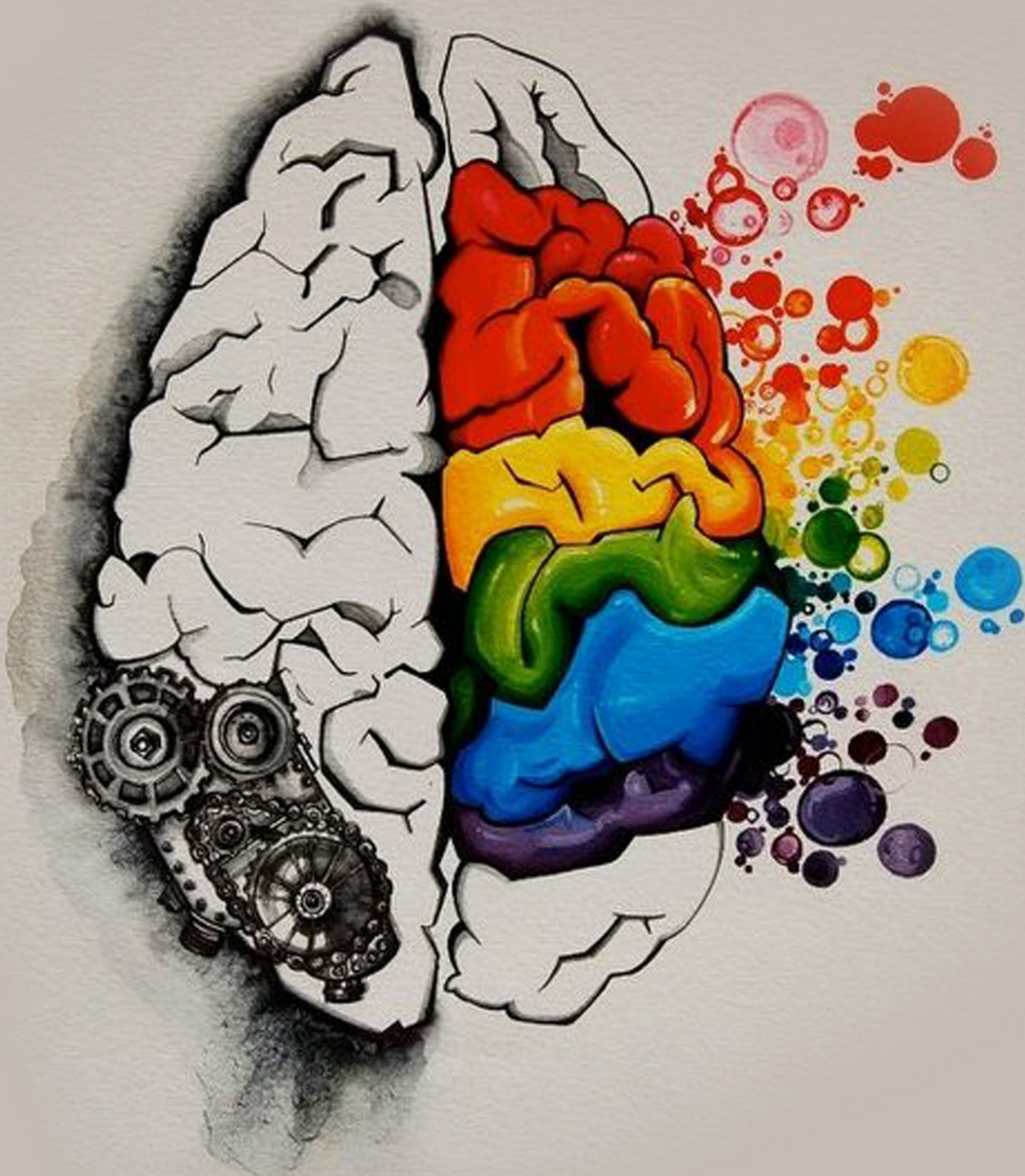

730

#10, 20 травня
2014 року

ХТО ВСЕ КРИТИКУЄ,
ТОЙ НАС НЕ ЧИТАВ!

vk.com/read730

КРИТИКУВАВ, ПРОЧИТАВ, ПОЛЮБИВ

7 ДНІВ НЕНАВИСТІ

Ненавидіти так, що аж закладає вуха. Межовий стан, якого досягав кожен з нас. Але що змушує людей відчувати таке? Щодня я заходила на сайт hatewall.ru, який дозволяє своїм користувачам анонімно виливати все, що назбиралось всередині. Інші ж люди можуть піднімати або опускати рейтинг поста, в залежності від того, чи відчували вони щось схоже. І ось найпопулярніші крики душі за цей тиждень.

Чи ненавидимо ми всі одне й те саме? Чи є це виявом дріб'язковості людської натури? Чи здатні ми розділяти не лише любов, але й ненависть один одного? Може, ви впізнаєте себе, а проти чого ви навпаки обуритесь. Але хай кожен робить свої висновки.

День 1

«Будь Простішою»

Ненавиджу людей, які говорять, «будь простіше». Я так розумію, це з тієї опери, що і «будь простіше і люди до тебе потягнуться!» Як? Не розумію цього вислову... Іди скажи це Ніцше, наприклад: «Чуєш ти! Ти чьо це такий складний, га!? Давай припиняй свої розумові бредні і будь простіше...» Так? Так?! Це казковий і чомусь масовий тупізм.

День 2

Ненавиджу існування після 25 років

Все до біса, життя пройшло. Коли мені стукнуло 25 років, я зрозумів, що лафа і життя, саме життя - підійшло до кінця. А далі починається просто існування. Будучи дітьми, ми хотіли скоріше подорослішати, а коли ми виростаємо і закінчуємо навчання, то тільки тоді розуміємо, що нас жорстко обдурили [прошу зрозуміти, що багато слів в цьому тексті зацензурено і змінено на культурні відповідники]. Я хочу назад у безтурботне дитинство. У дитинстві ми мріяли стати кимось великим, а в підсумку всі працюють менеджерами, продавцями, водіями і ще купа пахнуть на подібних нікчемних, безглузких роботах. У дитячому садку ми думаємо, який прекрасний цей світ, в школі - ми вже розуміємо, що не все так зашибісь, як здається на перший погляд. У ВИШІ ми розуміємо, що краще забухати, ніж зрозуміти і розібратися - куди нас добіса занесло. Так ми веселимося до вручення диплома про вищу освіту. Університетські роки (не дарма кажуть найкращі) - це останні щасливі миті, які ви побачите в своєму житті. Далі все ... Вас чекає наступне: ви будете кожен день або два через два, вставати ні світ ні зоря і проводити майже весь свій час на роботі до кінця ваших днів. Крім усього іншого, якщо ви ще заведете сім'ю (дружина, дитина чи їх буде декілька), то лажа збільшується в геометричній прогресії. Вичавленим і пошарпаним (таким же, як і більшість тих озлоблених істот, яких ви бачили в транспорті по дорозі на навчання) ви будете вже до років 30. До речі, багато хто мріє про пенсію. Ви звичайно відпочинете перед смертю, але я б не назвав це відпочинком, так як після такої соковижималки, ви будете відпочивати з таблетками і відвідувати поліклініки, а пенсія буде настільки мізерна, що вам доведеться тягнутися за гробом морквою на ринок на іншому кінці міста, бо там дешевше. Такі-от справи. Ви не знаєте, куди вв'язується.

День 3

Ненавиджу майданутих

Мене дратують ці придурки з майдану і хохли які кажуть, що це Росія винна в тому, що діється в Києві! Досить вже гнати на Росію! Ви шукаєте ворога там, де його немає! Росія завжди була за вас! Ви самі довели країну до відродження НАЦИЗМУ! І я вже не здивуюся, якщо серед вашої нової «влади» з'явиться Гітлер №2! Я ВАС НЕНАВИДЖУ! ВАШ ВОРОГ - АМЕРИКА! Одумайтесь, ПОКИ НЕ ПІЗНО!!!

П.С.Крим завжди був територією Росії! І Україна теж!

День 4

Ненавиджу війну і тих, хто її затіває

Після всього, що Росія творить з Україною, так хотілося написати, як я ненавиджу Росію. Але краще я змушу вас самих ненавидіти Росію, показавши усю свою любов до України. Люблю її за те, що люди зібралися до Києва з усіх куточків країни, щоб скинути зека-призидента - і скинули. Побив демонстрантів «Беркут» - на Віче мільйон (!) людей. З усіх міст і сіл приїхали і співали Гімн нашої України (навіть в Книгу рекордів Гінесса записали). Але ми не для Книги співали, а просто так душа просила... Для поранених на Майдані усім світом ліки за день назбирали стільки, що на місяць вистачить, та ще й дітям онкохворим передали. Черги в пункти здачі крові вишикувалися такі, що просили приходити завтра, бо не зможуть всіх прийняти. Росія напала на Крим: у неділю (!) близько військкоматів вишикувалися натовпи добровольців захищати свою Батьківщину. За 2 дні по 5 грн (0,5 долара) з телефонів зібрали 22 мільйони. Люблю свою Україну до того, що вранці готую сніданок і наспівую гімн, а вчора дізналася, що багато хто теж так робить. Люблю за те, що біженців з Криму готові прийняти і в Карпатах, і в Маріуполі, і в Сумах, і в Донецьку. Щось тут не те, коли «львівські бендерівці» готові прихистити кримчан, які біжать від спасителя Путіна. Правда, хлопці, ми вдячні тим із вас, хто проти війни з Україною. Ми нікого не кликали нам допомагати - це просто Путіну потрібен був Крим. Ми постараємося НЕ ненавидіти вас. Чи вийде? Не знаю. Будемо старатися? Головне - не треба нам з танками ломитися допомагати.

День 5

Bad Teacher

Все що я хочу в житті - це спокійно трудитися. Так, саме трудитися, а не пахати як скотина. Хочу працювати заради свого задоволення. Мені не потрібні ваші чортові звання кращого вчителя року, я не збираюся надириватись заради довбанної грамоти. Я хочу висипатися, прокидатися під спів птахів і сонячних променів, дивитися перед роботою фільми, і повільно йти на роботу о 12 годині дня, а не підхоплюватися в 6 ранку за дзвінком будильника, нестися у ванну, розштовхуючи всіх ліжками, на ходу жувати бутерброд і сьорбати каву, потім впітьмі штовхатися в транспорті. Я хочу йти з роботи з посмішкою і забувати про неї, ледь переступлю поріг будинку. А не нестися додому як ошпарена, тому що мені зошити ще треба перевірити. Багато хто скаже: «Ти сама собі вибрала таке життя!». Ні, я його не вибирала. Ніхто не обирав. Я все цілеспрямовано прорахувала, коли вступала до педагогічного. Я розставила пріоритети в своєму житті, я відразу вирішила, що для мене в житті важливіше - працювати в своє задоволення, з дітьми, відпочивати два місяці, займатися вихованням, а не навчанням. І я цього досягла. Але директор, напевно, думає, що ошасливить мене, якщо змусить бути вчителем. А я зненавиджу дітей. Буду думати тільки про плани, журнали, зошити, педради, а не про дітей. На дітей мені стане плювати, як і всім моїм колегам вже давно є. Тому що їм ніколи думати про дітей, їм треба задовільняти нарване міністерство освіти. Зараз я думаю про дітей, я не так завантажена, я пригощаю їх цукерками і граю з ними в ігри, тому вони мене люблять і люблять навчання. Але потім я стану «училкою», почну кричати на дітей за двійки, адже через двійки начальство буде кричати на мене. Замкнуте коло системи освіти. Ненавиджу!

В середині людини так мало місця для почуттів. Якщо емоція справжня – вона наповнює усю твою голову і душу, не залишає і крихти місця для інших думок. Люди так багато ненавидять: життя, світ, жорстокість, любов, друзів, школу, університет, інші країни, свою країну, усіх людей і самого себе. А навіщо? Ми самі створюємо цей свій жадливий світ, щоб мати, що ненавидіти, а отже не відчувати себе порожнім. І отак поступово всі ми робимося Скруджами з Дікенсової «Різдвяної пісні». Все менше речей нам подобається, все критичніший погляд, все більше об'єктів ненависті. Воно хоч того варте?

Юзуб Леся

День 6

Ти жінка, а не посудомийка!

Задовбалась мити посуд і підлоги. З ранку на навчання, ввечері робота, приходиш, ноги заплітаються від втоми, падаєш у своїй кімнаті, а тобі такі: «Доча, посуд помий, там прибери, тут витри». А блін, нічо ж не поробиш, ти ж, твою ж наліво, дівчина, яка прибирає за всіма, і плювати, що ти втомилася, а що, всі втомлюються, гроші ж заробляють. «А ти то що втомилася? Ти ж не вагони розвантажувала»... І ніхто крім тебе всю цю чорну роботу не виконає, тому що, я так підозрюю, народжують дівчаток тільки для цього - експлуатувати в побуті. А ці, ну дуже втомлені мужики, в особі мого батька і брата, лежать на дивані і туплять в реслінг. А ти в гробаному рабстві. Бо дівчина.

День 7

Діти-личинки

Просто ненавиджу дітей, особливо дуже маленьких. Дорослі більш менш, але дрібні... Це просто жах. Вічно щось просять, якщо не даси - почнуть ридати, кричати, нічого самі не можуть, багато з них просто егоїсти і жаднюги, всім незадоволені, вимагають дуже багато спілкування та уваги. Як їх взагалі можна любити?! Особливо дратують ті, хто кажуть: «Діти - це таке щастя, ось заради чого треба жити...» Яке до біса щастя? Прибирати, прати, годувати, виховувати, вислуховувати концерти, не спати ночами – яке ж однак безмежне щастя!

ЩО БУЛО ПЕРШЕ: «LIKE» ЧИ «МНЕ НРАВИТСЯ», АБО ЧИМ FACEBOOK КРАЩИЙ ЗА ВКОНТАКТИ?

Теперішнє молоде покоління можна умовно розділити на дві великі групи – любителі російської соціальної мережі ВКонтакте і прихильники Facebook. Ну а є ще третя маленька група, до якої належу я – ті, що активні і там, і там. Такі люди можуть на власні очі спостерігати за розвитком обох соціальних мереж, і я вирішила поділитися своїм враженням щодо цього складного процесу.

Загальновідомо - Facebook з'явився раніше ніж ВКонтакте. Невеличка історична довідка:

Facebook – заснована Марком Цукербергом в 2004-му році соціальна мережа, вплив якої поширився на весь світ. ВКонтакте – заснована Павлом Дуровим у 2006-му році аналогічна соціальна мережа, популярна на теренах СНД. Але хіба те, що якась соц. мережа заснована раніше за іншу, робить її кращою? Ні. Такий ефект дає першість в оновленнях. Всі ми бачили «стікери» ВКонтакте. Комуś подобається ця ідея, комуś ні. Але погляньмо фактам в очі – на Facebook вони з'явилися на декілька місяців раніше. Тим не менш, це не найбільше оновлення, яке було начисто продубльовано з аналогічних на Фейсбуці. Відомі кнопочки, яка уже стала символом соціальних мереж, «Мені подобається» з'явилася ВКонтакте 20 вересня 2010-го року, через рік після того як дана кнопочка з'явилася в соц. мережі Цукерберга.

Таких прикладів ще десятки починаючи від технічних особливостей, які важко зрозуміти непрофесіоналу і закінчуючи зовнішнім виглядом – синій колір, подібне написання назви мережі, можливість позначати людей на фото, концепція «стіни»... Це стало нормою для ВК уже після того, як з'явилося на Facebook.

Можливість намалювати «графіті» на стіні користувача Контакту відсутня в конкуруючій мережі. Тим не менш, зізнайтеся, ви часто користуєтесь нею?

Цікавий факт: кнопочка «Dislike» (Не подобається) відсутня і на Facebook і у ВКонтакте. Тим не менш, користувачі не проти були б такого оновлення. Подивимось яка з мереж перша додумається взяти приклад з Youtube.

Доволі суперечливе питання стосується можливостей вибору друзів. При всій повазі до російськомовного аналогу, його аудиторія не завжди може похвалитися високою культурою спілкування. Термін «школота» дуже вдало описує щонайменше 50% користувачів Контакту, тоді як відсоток таких користувачів на Фейсбук складає, за моїм власним досвідом спілкування, близько 20-30%.

Якщо користувач Facebook не знає англійської, свобода його дій не обмежується завдяки стовідсотковій локалізації сайту (хоча трапляються і веселі переклади українізації мережі, зокрема «видиво» замість звичного «відео» чи «народини» замість «день народження»). Проте більшість інформації на сайті публікується, все ж, англійською. Відповідно, більшість користувачів англomовні. Зате є прекрасна можливість поспілкуватися з іноземцями і завести корисні знайомства.

Висновок: обидві мережі не варті тієї кількості часу, яку на них витрачають люди сьогодні, але, якщо обирати собі соціальну мережу, треба розрахувати що вам потрібно більше:

а) безтурботне спілкування з однокласниками чи іншими російсько чи українськомовними знайомими і купа цікавих, корисних і не дуже пабліків, які привертають увагу чи розповідають про щось цікаве.
б) можливість дізнатися з перших уст, чим займаються і що пишуть на своїх сторінках різноманітні міжнародні організації (кіностудії, музичні групи, новинні служби і т.д.) і змога покращити знання мови, поспілкувавшись із її носіями.

Настя Конобродська

СПОЖИВАЦЬКЕ НЕВДОВОЛЕННЯ

Іноді не зрозуміло, заради кого митці створюють свої шедеври – заради себе («я так бачу, а ви як хочете») чи заради інших («у мене є ідея, що несе покращення»). Добре, якщо й те, й інше в розумних пропорціях. Однак останнім часом якось мало «ідей», все більше й більше «я так бачу», а ті, хто не розуміє таких от чуттєвих порухів тонкої постмодерністської душі, автоматично стають «далекими від мистецтва бидло-споживачами» або «простим народом», який «важко сприймає, бо занадто тупий і нерозвинений духовно». І це дратує. Не сперечатимусь, серед сучасних мистецьких робіт є дійсно дуже, дуже гарні. Та я пишу про те, що мистецтвом не вважаю. Бо як можна називати цим прекрасним словом речі, які легко можна сплутати зі сміттям? Наприклад, один працівник галереї викинув інсталяцію, що мала вигляд наповненої цигарками попільнички та розставлених навколо неї банок з-під пива. Я не знаю, хто ця людина, але дякую їй. І авторів цього ексклюзиву дякую, тепер я впевнена, що можу стати митцем у будь-який час без особливих труднощів фантазування і творчих пошуків. А якщо серйозно, то такі випадки плутанини відбуваються частенько. На жаль, ніколи не натрапляла на конкретні назви подібного «трешу» (в буквальному значенні цього слова) та імена авторів-«свиней». Проте насправді не так важливо, хто насмітив, як те, що люди зовсім не роблять висновків і продовжують творити це безглуздя.

Я не мистецтвознавець і не культуролог, але якщо мені хтось вкаже на щось візуально огидне і назве це чудом сучасної творчості, я в кращому випадку усміхнусь і піду геть, а в гіршому – покрию цю людину матом. Бо я не розумію, як мистецтво може бути огидним. Навіть якщо митець зображує потворні реалії життя, він повинен робити це красиво, гідно і вишукано. Інакше навіщо нам таке мистецтво? Чим воно тоді відрізняється від життя та сухої науки? Візьмімо до уваги некрореалізм. Так, мова йде про трупи і процес вмирання, які згодом відображаються у роботах митців. Це сміливо, це провокуюче. Але це негарно і це не мистецтво, тому що огидне і занадто «життєве». Нині просто відбувається боротьба за увагу публіки. Усі прагнуть епатувати, викликати ажіотаж. Мистецтво «вже не те».

Мазня взагалі мене радує. Можливо, у людини дійсно щось там всередині защеміло, і вона типу доносить барви своєї душі, але чому б не зробити це нормально? Невже з навичками живопису проблеми? Ой, і не треба мені казати, що навички ні до чого і головне – душа. Ви подивіться на Вісенте Ромеро Редондо, а потім на Франца Кляйна; на Джека Веттріано (одна з його картин на фоні цієї сторінки), а потім на Марка Ротко. Я не проти абстракціонізму, я проти примітивної мазні, яку називають абстракціонізмом. Можливо, ви зі мною не згодні. Тоді подивіться на картини Айвазовського, Левітана, Васнецова, Шишкіна, Моне, Ренуара, Маковського, Білокур, Ватто, Андреотті... Так, вони не наші сучасники, зате ми бачимо тепер, якою повинна бути краса. І розуміємо, що роблять з нею жорстокі митці нашого часу. Я не консервативна зануда, але щиро вважаю, що, дивлячись на якийсь витвір мистецтва, людина не повинна думати щось на кшталт «тю, я теж так можу», «еммм... і що?», «кі яка тут ідея?», «кі це стільки коштує?!».

Мистецтво – це щось над-над. Надзвичайне, надсуперечне. Воно говорить про життя надпрекрасною мовою. Воно повинно приносити задоволення, викликати прискорене серцебиття, а іноді навіть сльози. Відчуття, схожі на синдром Стендаля, бувають у всіх, і це нормально! Ні, це чудово!

P.S. І на десерт, 10 найменш мистецьких витворів сучасної творчості за версією «730» дивіться далі.

Лана Нісик

artwallpapers.com

ТОП 10 НАЙМЕНШ МИСТЕЦЬКИХ ВИТВОРІВ

СУЧАСНОЇ ТВОРЧОСТІ ЗА ВЕРСІЄЮ "730"

10

Хіроші Сугімото. Поля блискавок, 2009.

8

Ілля Чічкан. Monkey Business.

7

Субодха Гупта.
Чорна галактика,
2010.

9

Ян Фабр. Дитина з відрубаною рукою,
2012.

6

Джефф Кунс.
Надувний кролик
(фіолетовий),
2005-2010.

5

Аніш Капур, Без назви, 2010.

4

Чао Фей. Підводка для очей, 2013, інсталяція.

3

Жанна Кадирова. Спортсмени, 2003, кольоровий друк.

2

Метью Барні. Сіра амбра та корба на китобійній базі, 2005-2010

1

Сара Лукас. NUD, 2009

ВИ СПРАВДІ ДУМАЄТЕ, ЩО ЦЕ ЧИТАЮТЬ, АБО ЯКИМИ МАЮТЬ БУТИ ПІДРУЧНИКИ?

«Конгруентними формулами, які різняться своїми фіктивними змінними» та іншою маячною (пробачте, розумними термінами) школярам і студентам затьмарюють голову з року в рік. Дивно допускати, що хтось справді вважає, ніби підручники читають від корки до корки та з великим запалом. А точніше, ніби їх взагалі багато читають.

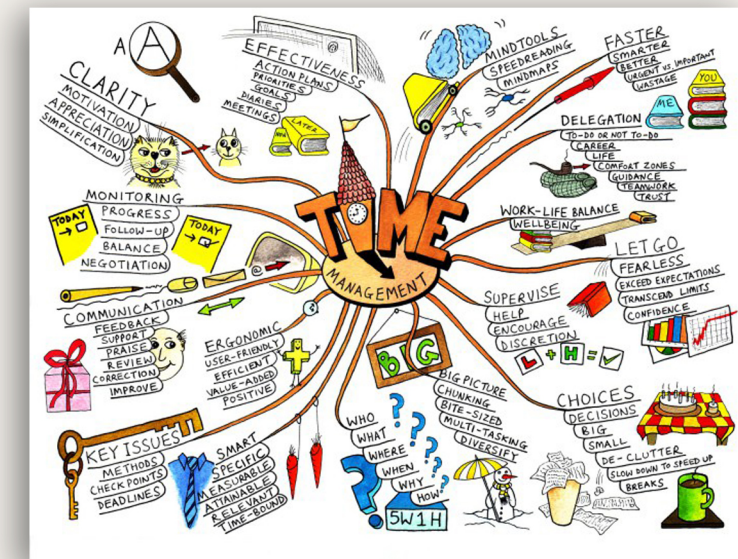
Ось 10 речей, які роблять книжки нудними:

1. **ЛЕГЕНДАРНА «ВОДА».**
2. **СІРІ, БІЛІ, ЖОВТУВАТІ СТОРІНКИ,** які не викликають жодного інтересу до читання та пробуджують бажання поспати.
3. **МАЛО КАРТИНОК.** Досить вже вважати, що журнали та книжки з малюнками – то забавка для дітей. Відомо, що творчі, успішні люди мають образне мислення, тож часто зображають свої ідеї у вигляді схем та замальовок. До того ж, картинки легше западають в пам'ять.
4. **МАЛО СХЕМ, БАГАТО ТЕКСТУ,** про що я вже говорила в попередньому пункті.
5. **ОДНОМАНІТНІ КОЛЬОРИ.** Я не пропоную перетворити підручник у веселку, але хіба піднімають вам настрій чорно-білі тексти?
6. **ЗАНАДТО РОЗУМНІ ФРАЗИ.** Які вигадують, щоб створити ілюзію науковості предмету. Але Ейнштейн радив, що "Якщо ви не можете пояснити 5-річній дитині свою ідею, значить, ви самі її не дуже вже розумієте" та "Усе необхідно спрощувати до тих пір, поки це можливо, але не більше того".
7. **СТАРІ ПІДРУЧНИКИ.** Скажімо, «Введение в журналистику» Прохорова 1988 року, яке мені видали в минулому семестрі.

Скептики скажуть:

- «**ДРУКУВАТИ КОЛЬОРОВІ КНИЖКИ ДОРОГО**». Та це в 10 разів дешевше, ніж підручники з польської мови, один екземпляр яких Табачник друкував за 600 гривень минулого року.
- «**ПІДРУЧНИКИ СТВОРЕНІ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ НАВЧАТИСЯ, А НЕ ЩОБ РОЗВАЖАТИСЯ**». І саме тому велика кількість людей їх розгортає... та згортає. Скажімо, студент Інституту журналістики повернувся з навчання о 8 годині вечора. Це взагалі не той час, коли бажано напружувати мозок інтелектуальною роботою у вигляді домашніх завдань. Але така доля. І саме в цей момент в нагоді будуть книжки з якісними ілюстраціями, яскравими сторінками та простою мовою. Але ви праві, говорити легше, ніж робити. Я вирішила створити власний варіант сторінки підручника. Для цього попросила в анонімного джерела дати мені найнуднішу книгу ІМВ, щоб це була дисципліна, яку я до цього не вчила. Нею виявилася (пробачте, автори) «Теорія міжнародних відносин» Мальського та Мацяш. Що з цього вийшло, дивіться на наступному розвороті.

Dubim'ся dali ->

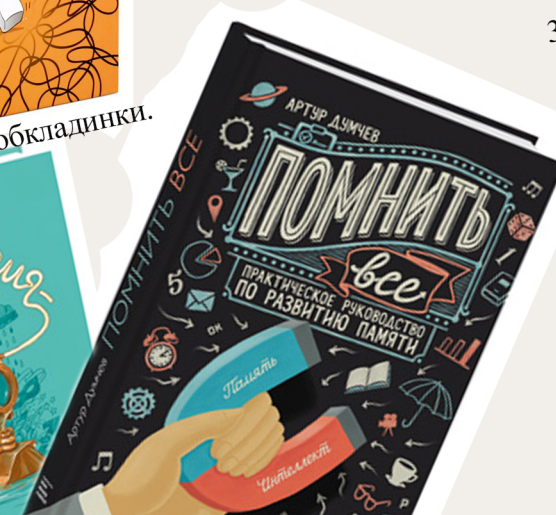

2. Продовжується цікавими схемами.

3. ... та яскравими фото.

1. Книга почитається з обкладинки.

1.1. НАУКОВА ПРИРОДА ТЕОРІЇ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

Міжнародні відносини характеризуються значною відмінністю від інших видів суспільних відносин та процесів, оскільки охоплюють будь-які види стосунків, що виникають у процесі людської життєдіяльності, пов'язаної з міжнародним середовищем. Їхня складність та багатогранність зумовлює формування низки наукових дисциплін, що ставлять собі за мету досліджувати пов'язані з ними явища та процеси. Ці наукові дисципліни формуються у межах суспільних наук, як результат їхньої спеціалізації у дослідженні тих чи інших аспектів міжнародних відносин. Власне тому, досі не склалась єдина, синтетична наука про міжнародні відносини, а доводиться говорити про існування системи наукових дисциплін, що об'єднані спільним об'єктом, але різняться предметом дослідження. Тобто кожна з них вивчає міжнародні відносини, але зосереджує свою увагу на тих чи інших їхніх аспектах та виявах.

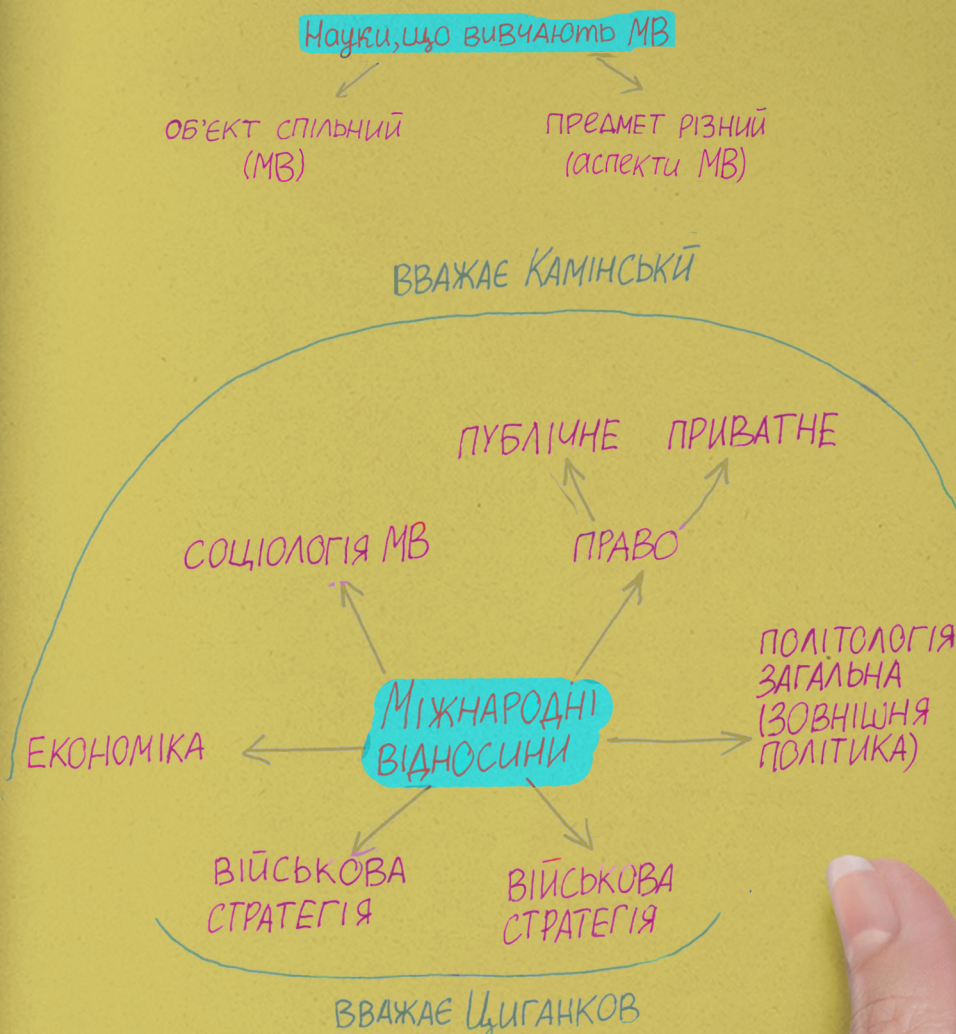
У сучасній науці не має єдиної думки про те, які саме наукові дисципліни безпосередньо вивчають міжнародні відносини, тому їх важко визначити, як суспільне явище.

Професор А. Камінський, серед наук, що вивчають міжнародні відносини, виокремлює: міжнародну економіку, міжнародне право (публічне і приватне), загальну політологію і соціологію. Таке розуміння можна охарактеризувати, як занадто широке, оскільки слід конкретизувати зміст двох останніх дисциплін та тлумачити їх як: "зовнішня політика" та "соціологія міжнародних відносин". Загальна політологія та соціологія мають стосунок до дослідження міжнародних відносин, але воно опосередковане тими їх частинами, що безпосередньо їх вивчають. (див. Розділ 2).

П. Циганков вважає, що до тих наукових дисциплін, які безпосередньо вивчають міжнародні відносини, слід додати також історію (дипломатію) та військову стратегію. Це, безсум-

НАУКИ ПРО МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ

Міжнародні відносини (МВ) — БУДЬ-ЯКІ ВИДИ ВІДНОСИН В МІЖНАРОДНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.

Принцеса ЧИ Пацанка:

як живеться дівчині з Військового?

Вони одні з найзагадковіших студентів Шеви. Вони безперечно перші студенти, які зустрічають схід сонця, при цьому спавши вночі. Вони студенти Військового інституту. Суто жіночій редакції «730» стало цікаво як живеться дівчатам серед «не дівчачих» умов.

Почнемо з того, що ВІ готує журналістів, психологів, юристів та перекладачів. Студенти отримують диплом, де зазначена сама цивільна спеціальність та записано посаду. Зараз вона звучить як «офіцер тактичного рівня». Хоча всього 2 роки тому було прочитати «замісник командира роти з виховної роботи». Для роботи та проходження практики елітними вважаються Президентський полк, ВДВ, морський флот. Дівчата найбільше хочуть в повітряні та прикордонні війська.

Розглядаючи життя інституту неможливо оминати увагою спартанський розпорядок дня. О 6.00 офіційний підйом, але дівчата прокидаються раніше і вже 5.40 можна почути шарудіння коридорами.

6.10 проводиться ранкова фізична зарядка. Всі студенти йдуть з гуртожитку на плац біля Військового інституту. Сонну молодь шикують та перевіряють наявність у процесі читання іменного списку.

7.10 – ранковий огляд, тому неважко зробити висновок, що, фактично, є лише пів години, щоб зібратися та підготуватися до перевірки. Ранковий огляд – це процес, коли зібрані студенти виходять з планшеткою (польовою сумкою) та у формі для перевірки відповідності зовнішнього вигляду. До обов'язкових складових належать: сама форма в ідеальному стані, берет, начищене взуття та бляха. Дуже суворо перевіряються зачіски. За волосся в неналежному стані можна отримати покарання.

7.30 – сніданок. О 8.00 з їдальні вирушають на плац.

8.25 – 8.30 проводиться ранковий розвід. Для «неосвічених» військові з посмішкою пояснюють, що це ще один етап контролю, під час якого доповідають про наявність та незаконно відсутніх. Підіймається державний прапор України, також співається гімн. Після цього віддається команда розвести підрозділ на заняття.

9.00 – починається перша пара. У Військовому інституті всі вчаться у дві зміни. У першу зміну – військові пари, в другу – цивільні за спеціальністю. У день загалом має бути 5 пар. Як такого вільного часу немає. Його замінює таке поняття як самостійна підготовка. Поклавши руку на серце, можна сказати, що це час, коли люди просто сидять в аудиторіях та роблять вигляд, що вони щось роблять.

Після обіду, що проходить о 13.30, розпочинаються пари другої зміни. Вечеря о 18.30 за бажанням. О 21.00 всі повинні знаходитись у гуртожитку та списатись зі звільнення (навіть щоб піти на пари треба мати «папірець», який дозволить вільно вийти). О 21.30 вечірня перевірка (чергова!) – за іменним списком з'ясовують присутність. О 22.00 відбій. Після цього коридором ніхто не ходить.

А якщо хтось сміливий вирішить кудись «по подорожувати», то камери зафіксують будь-яке порушення. Плюс по коридорі є одна чергова та дві днювальні, які відповідають за порядок, несення служби та виконання розпорядку. Після вечері є 1-2 години особистого часу: хто ходить до спортзалу, хто просто відпочиває або зависає в Інтернеті. Для особливо активних є спортивна команда, яка займається за окремим графіком. Учасники звільнені від ранкової зарядки та самопідготовки, але вже 0 5.40 треба бути на ранковому тренуванні. Як зазначають самі студенти, як не крути, але «поблажок» не буде. Справжній жах цивільних факультетів для військових норма – навчання у суботу. 3 пари, а після обіду (!) парково – господарські роботи (прибирання території Військового інституту, іноді відправляють на кладовище). Однією з найбільших «печальок» є відсутність канікул. Відпустка лише одна на рік – 3 – 3.5 тижні. Можлива лише у випадку відсутності «хвостів» та двійок.

В ДЖ вчать історію української культури, категорії естетики та основні правила етики, а от у Військовому дівчата «розважаються», розглядаючи тактику, мистецтво ведення бою, правильність наступу та контрна-

ступу. Також не забувають про особливості спеціальності, які можуть бути в тому місці, де проходитиме служба. Одне з небагатьох позитивних явищ – **стипендія** є завжди незалежно від балів. Грошове забезпечення складає 208 грн., якщо вчишся на 4 – 5 – 238 грн., відмінники отримують 268 грн.

Найприємніша частина навчання – звільнення. Воно буває кількох форматів: перше звільнення – до вечора (вечірня перевірка в цей день на годину пізніше), наступне звільнення – до ранку та добове звільнення. Але це лише 1-2 рази на місяць. Сумно, та навіть у неділю спокійного життя немає. Всі шикуються на культурно – просвітницьку годину або спорт – масове заняття. Достовірна інформація з джерел: немає поняття «бажаючи», є поняття «добровольці». До цього можна примножити і той факт, що на першому курсі треба звітувати черговому курсу за кожен свій крок. Лише після 2 курсу надається право вільного виходу в місто у вільний час.

Поступово ми підійшли до найцікавішої теми – власне **зовнішнього вигляду**. Установлений факт – косметикою користуватись дозволено, але це має бути, щось неяскраве. У манікюрі дозволяється бежевий та

ніжно-рожевий. Волосся не має спускатись нижче плеч або треба закручувати «пучок». Якщо цей пункт порушено, то тебе запише військова служба правопорядку і в неділю з ідеальним манікюром, але з «кислим» обличчям відбуваєш покарання. Наприклад, 2 години стрийової підготовки. Це звучить як порушення форми одягу та установленого зовнішнього вигляду. Звичний одяг – камуфляж: брюки, кітель, футболка, берці та берет. Парадна форма одягається при здачі екзаменів, при урочистих заходах (наприклад, у Будинку офіцерів) або на День Військового інституту. Спідниця, кітель, сорочка та статутні туфлі. Якщо чесно, цей опис звучить якось більш райдужно.

Розглянувши в подробицях життя у Військовому мене дуже зацікавило питання **чому саме дівчата добровільно погоджуються** на таке тяжке навчання. І самі військові мені відповіли. Головна причина – сімейна традиція. Більшість також «кліє» на соціальне забезпечення: житло, медичне обслуговування, соціальні пільги для членів сімей. В молоді, що там навчається існує віра, що престиж військових обов'язково повернеться до того рівня, на якому був принаймні в СРСР. Деякі хочуть виділитись або відчують, що камуф-

ляж – друга «шкіра». Але для того, щоб перевірити твою готовність існує Курс молодого бійця – період в 30 днів, де від тебе вимагають максимуму. Лише після цього, якщо пройдено це випробування підписується контракт на військову службу. Жінок за набором лише 10 %. Але стреси, тяжкі умови навчання та служби даються взнаки. Серед дівчат поширені шкідливі звички. Особливо, куріння.

Дівчина з Військового – принцеса? Так, і тільки так. В єдиний вихідний дівчата показують жіночність по максимуму, тому що в інші дні вони не одягають мереживну сукню, а задовольняються формою як у всіх. Але новиною особисто для мене стало те, що **конкурс краси** у Військовому це примусове явище. Ніхто навіть не хотів брати участь. За слова самих студенток, немає бажання через те, що це шоу потрібне тим людям, які хочуть самоствердитись за рахунок цього конкурсу, а військовим це не потрібно. Вони стверджують із дня в день під час військової служби

Інна Левченко

P.S. Особлива подяка за цікаву та щиру розмову Яні Ковалівській.

ЧОГО НЕ ВИСТАЧАЄ УКРАЇНСЬКІЙ СИСТЕМІ ОСВІТИ, АБО ЯК ВОНО, БУТИ СТУДЕНТОМ АМЕРИКАНСЬКОГО ВУЗУ?

Все більше українців надають перевагу освіті закордоном. І причина зовсім не в більших кар'єрних можливостях чи престижі ВУЗу, а в якості й практичності отриманих знань. Щоб розібратись, чого ж не вистачає українській освіті, я звернулась до друга, який навчається в американському вузі на спеціальності Computer Science.

В АМЕРИКАНСЬКІЙ СИСТЕМІ ОСВІТИ ВІДСУТНІ ПОНЯТТЯ «СЕСІЯ», «КУРСОВА», «ДИПЛОМНА», «ЗАЛІКОВКА». Навчальний рік розділений на чотири квартали, так звані від «А-Терм» до «D-Терм». Кожна четверть триває 35 навчальних днів. Протягом четверті студент бере три курси і відвідує тільки їх. Лекції, конференції та лабораторні з одного курсу займають в день по 50 хвилин. Загалом студент витрачає 150 хвилин на відвідання обов'язкових лекційних та лабораторних аудиторій. Однак на кожні 50 хвилин теоретичного (лекцій та лабораторних) матеріалу припадає по три години самостійної роботи.

ЯК ПРОХОДИТЬ ЗВИЧАЙНА ЛЕКЦІЯ З PHYSICS? Теоретичні лекції читаються три рази на тиждень. Найцікавіше те, що у професора є мікрофон, а позаду неї висять два полотна і два проектори, попереду стоїть сенсорний комп'ютер, на якому викладач малює необхідні графіки і схеми в спеціальній програмі. На проекторах з'являються питання, а в кожного зі студентів є спеціальний Clicker, на якому вони натискають правильну відповідь і отримують бали. На конференціях студентів готують до іспитів і самостійних робіт. Загалом є чотири іспити, на які дають опрацювати sample questions з відповідями.

ДЛЯ АМЕРИКАНСЬКИХ СТУДЕНТІВ ДОБРЕ ВІДОМЕ ПОНЯТТЯ «ДЕДЛАЙН». Якщо викладач сказав відіслати йому роботу на email до шостої, то робота, відправлена з запізненням на одну хвилину вже не приймається і ви автоматично втрачаєте бали. Ні про які дозачі і перезачі не може йти мови.

ЗАЗВИЧАЙ ДОМАШНЬОГО ЗАВДАННЯ ЗАДАЮТЬ БАГАТО, але його ніхто не перевіряє в зошитах, як це було в школі. У кінці тижня професор дає Quiz (аналог нашої самостійної роботи), у якому є декілька завдань із домашніх робіт, і якщо протягом тижня ти виконував домашні завдання, то можна просто переписати із зошита.

ЯКІ Ж ВИМОГИ ДЛЯ ОТРИМАННЯ ДИПЛОМУ? Оскільки студенти беруть абсолютно різні курси й загальної програми немає, такі вимоги – 30 курсів своєї спеціальності, 6 класів мате-

матики, 6 гуманітарних класів, 2 класи фізкультури і два проекти. Основна задача групи студентів, що працюють над проектом, вирішити реальну проблему суспільства (чи це засуха в якомусь регіоні чи велике скупчення транспорту – студенти мають розробити справжній план дій і механізм виходу із ситуації).

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ, нагадаю, що Україна змінила курс на європейські стандарти освіти, коли 19 червня 1999 року в Норвегії приєдналася до Болонського процесу та зобов'язалася внести зміни до національної системи освіти. Як наслідок, сьогодні ми вчимо дев'ять навчальних дисциплін та ще й фізкультура (яка в американських вузах не є обов'язковою).

МОЖНА ВІДВЕРТО ГОВОРИТИ, що Україні так і не вдалося забезпечити «вільну траєкторію студента», що є однією з головних ознак європейських університетів. Сьогодні ми робимо певні кроки на шляху до «вільного навчання» і більшої автономії університетів, але не звертаємо уваги на якість і практичність знань. Українська система освіти має надлишкову кількість напрямів і спеціальностей (тоді, як кращі світові виші мають у 5 разів менше), недостатнє визнання в суспільстві рівня «бакалавр», збільшення розриву між освітою, що надається студенту, і вимогами й реаліями ринку праці.

ОСОБИСТО МЕНЕ найбільше турбує та кількість предметів, що ми вчимо. Навряд чи мені в майбутньому, працюючи журналістом, доведеться виводити висновки з категоричних силогізмів чи розмірковувати про категоричний імператив Канта.

НАЙБІЛЬША БІДА УКРАЇНСЬКОЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ у тому, що провчившись шість років (це якщо ви переживете магістратуру), більшість студентів не можуть знайти роботу за спеціальністю, бо наявність диплому одного з кращих вишів країни не гарантує успішне стабільне місце роботи. Набагато важливіші знання і вміння, що ви мали здобути за роки навчання, що відповідають реаліям ринку праці й можуть бути застосовані на практиці... ви не здобули.

Дарина Костомарова

СТІВ ДЖОБС НЕ НІВ, І ВАМ НЕ РАДЖУ

Не потрібно ніяких наукових досліджень, щоб довести, що за течією пливати легше, ніж боротись з нею. Отож, не дивно, що багато людей так і роблять. Проблема тільки в тому, що вибір ми робимо самі, а звинувачуємо потім всіх, кого не лінє і жаліємося всім, хто хоче і не хоче нас слухати, та ще й ображаємося, що люди, зазвичай, плювати хотіли на наше нещасне життя.

ПАРАДОКС у тому, що жалітись нам не особливо й є на що, завжди знайдеться хтось бідніший та нещасніший, так само як і розумніший, за нас. А ще варто згадати заклик «Будь простішим!» - такий популярний зараз в соціальних мережах (більше 2000 спільнот з такою назвою створено тільки вконтакті, не говорю вже про пости такого типу), з ним, здається, всі погоджуємось, але виконувати не спішимо. «У мене не було своєї кімнати, я спав на підлозі у друзів, здавав пляшки з-під коли за 5 центів, щоб купити їжу, і щонеділі йшов 7 миль пішки, щоб раз на тиждень добре повечеряти в храмі кришнаїтів. Це було чудово!», - так в свої молоді роки жив Стів Джобс. Ви живете гірше?

АБСУРДНО бути чимось в своєму житті незадоволеним і проводити більше часу в обдумуванні того, як же ж все погано, ніж в спробах щось змінити. Якщо робити нічого не хочете, то не нийте. А, може, комусь просто подобається бути жертвою? Це як в серіалі «Доктор Хаус», людина не рада, що вона вже здорова, бо тепер її перестануть жаліти/любити/пилинки здувати, а все ж так добре до цього було. Якщо ви з таких, то тим паче не нийте.

Крім цього:

• **НЕ НИЙТЕ, ЯКЩО ВИ ЩОСЬ ВТРАТИЛИ**

«Я один з небагатьох людей, які знають, що таке – втратити чверть мільярда доларів за рік. І це дуже добре формує особистість».

• **НЕ НИЙТЕ ПРО НЕПОТРІБНІСТЬ ЧОГОСЬ**

«Ви не можете з'єднати крапки, дивлячись уперед; ви можете з'єднати їх лиш оглядаючись у минуле. Тому вам доведеться довіритися тим крапкам, що ви як-небудь зв'яжете їх в майбутньому».

• **НЕ НИЙТЕ, ЯКЩО ВАМ НЕ ДО ДУШІ ТЕ, ЩО РОБИТЕ**

«Єдиний спосіб робити великі справи – робити те, що ви любите. Якщо ви ще не знайшли своєї справи, шукайте. Не зупиняйтеся. Як це буває з усіма сердешними справами, ви довідаєтеся, коли знайдете». І не нийте, якщо «іноді життя б'є вас по голові цеглиною»!

Таня Літвінчук

